

[Erhard Jakobsen.]

på 60-65 eller blot 50 pct. af de pågældende arealer; så er man afskåret fra nøjagtig at sige, hvad jorden er værd under det hus, der er bygget på arealet.

Vurderingsmændenes instruks er den, at de skal vurdere, som om huset ikke var der. Det er en lidt dristig abstraktion fra virkeligheden, men det er altså nødvendigt, og resultatet er følgende. Man ved, at ude i Husum er der solgt jord, som er steget fra 30 kr. til 60 kr. pr. m². Så står man og skal afgøre: skal man derefter lade grundprisen i centrum af København stige fra 3.000 kr. til 6.000 kr.? Det skulle man jo egentlig gøre, hvis man skulle vurdere forholdsmæssigt. Den eneste vejledning, man har, er den viden, man har om, at ude i Husum er der solgt grunde for 60 kr. pr. m². Hvordan skal man fra den viden kunne analogisere til værdien af grundene i centrum af København og sige: ja, så må de være steget til det dobbelte også. Det kan man overhovedet ikke gøre, og det gør man heller ikke; man forhøjer med nogle procent.

Derfor har den kritik ret, som jeg også selv har ført frem, og som siger, at det bliver de lejere, der flytter ind i de nyeste og dyreste lejligheder, der kommer til at bære den største grundstigningsskyld, for det er dér, grundværdierne kommer til at stige mest, ikke blot ved den første vurdering, men også ved alle de følgende. Det er nemlig ude i det område, der sker noget. Det er derude i nærheden, prisstigningerne bliver konstateret, og det er dér, vurderingsmændene tager dem til efterretning og vurderer ejendommene op. Derfor er kritikken, der er ført frem, som sagt fuldt berettiget. Enhver kommunalmand i Københavns amt og andre amter, der ligger i nærheden af større byer, kan bekræfte, at sådan er det gået.

Så er der spørgsmålet om, hvordan ejendomsskatterne virker. Dér har det været en yndet påstand såvel for grundstigningsskyld som for ejendomsskatter i øvrigt, eller man har ladet skinne igennem, at i og med at man lagde noget på her, tog man fra de rige og gav til de fattige, for at sige det populært. Jeg vil gerne sige, at det, der sker, er lige det stik modsatte. Der sker lige nøjagtig det stik modsatte, idet nemlig — det ved

jeg af erfaring — grundskatternes, herunder grundstigningsskyldens højde er uden enhver betydning for en mand, der ligger på en forholdsvis høj indkomst. Det fradrag, han får i sin personlige skat, bliver nemlig næsten lige så stort som den grundskyld og den grundstigningsskyld, han skal betale, hvorimod den lille mand, der næsten ingen skat betaler, ikke får noget stort beløb af fradrag via sit ejendomsregnskab. Ja, det gør han nok, men det betyder ingenting, for han betaler næsten ingen skat, og derfor er den reduktion, han får, ganske lille. Jeg ved det, jeg har prøvet at beregne det i min egen kommune, og jeg ved det for mit eget vedkommende. Jeg betaler praktisk talt ingen ejendomsskat, den betaler min indkomstskat; men min nabo derimod, som ingen indtægt har, betaler sin ejendomsskat fuldt ud. Det er det, jeg altid har sagt: hvordan kan det blive god socialdemokratisk skattepolitik at lade borgmesteren og folketingsmanden slippe for at betale og lade hans fattige nabo betale i dyre domme? Det kan ikke være det partis linje, som jeg står i, og jeg glæder mig over, at det heller ikke er det, som det også er kommet til udtryk her.

Og så endelig en ting til. Det har også været ført frem, at i og med at kommunerne opkræver så og så store beløb, lettes jo de personlige skatter. Hvem får fordel af det? Altså, ejendomsskatterne rammer den lille husejer hårdest, for han får mindst reduktion, men en lettelse i de personlige skatter giver størst lettelse til den største skatteyder. Han mærker det naturligvis mest. Også det vil jeg være i stand til at dokumentere sort på hvidt, for jeg har beregnet det for en halv snes skatteydere og husejere i min egen kommune. Det vil sige, at grundstigningsskyldens og grundskyldens virkninger er ikke socialt ønskelige. De rammer i mange tilfælde den omvendte vej.

Hertil kommer, at man har gjort det til et husejerproblem. Det er jo helt forkert. Det vil vise sig, hvis grundstigningsskylden og grundskylden fortsætter opeft, at det i stedse større grad vil blive lejerne, der kommer til at betale, idet nemlig naturligvis enhver husejer overvælter skylden på sine lejere. Det er ikke ham, man tager noget fra, det er fra hans lejere; og dér må man altså huske, at lejeren kan jo ikke